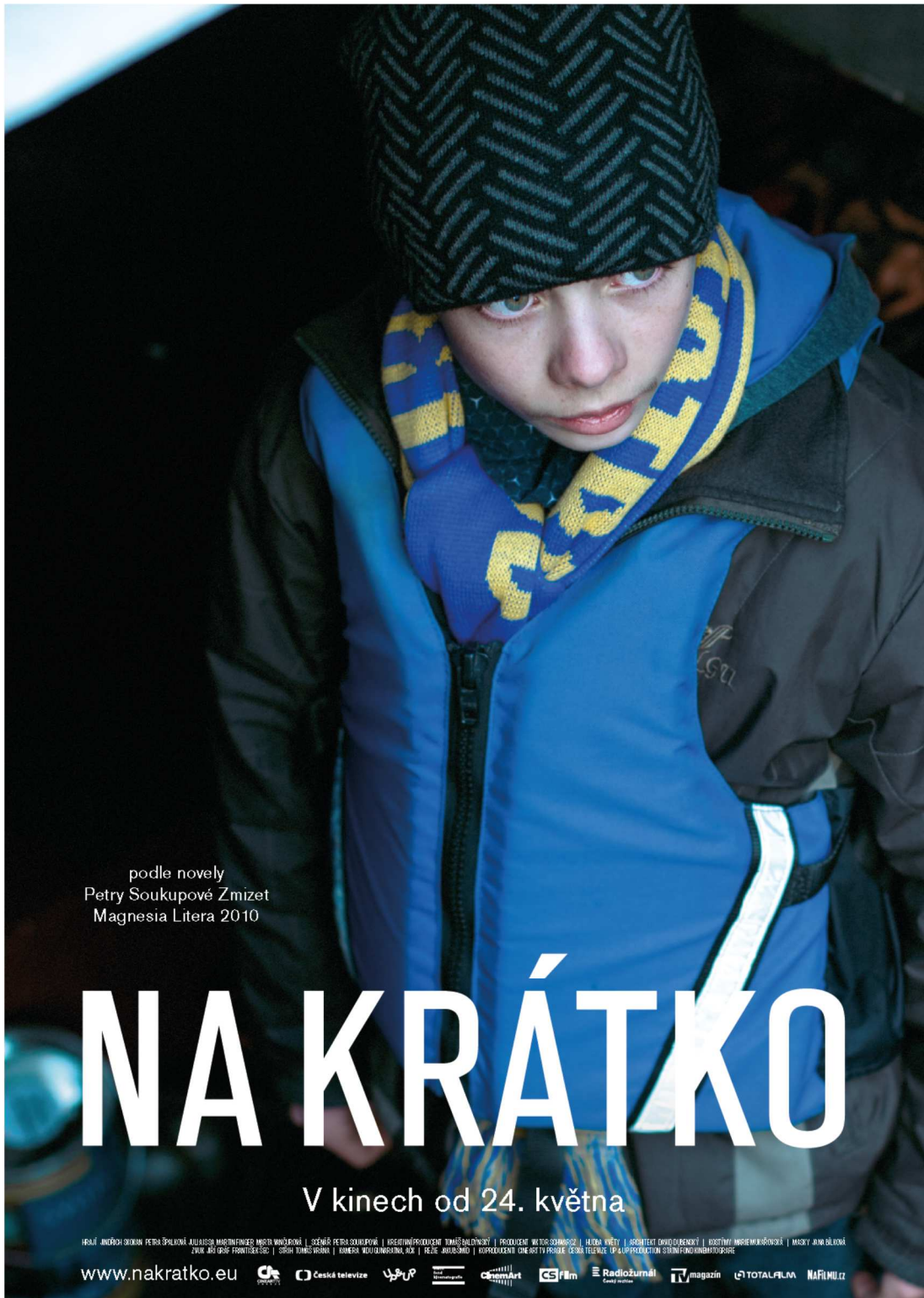

Tiskový materiál k filmu
Na krátko

FILM PODLE NOVELY PETRY SOUKUPOVÉ ZMIZET
OCENĚNÉ MAGNESIA LITERA

podle novely
Petry Soukupové Zmizet
Magnesia Litera 2010

NA KRÁTKO

V kinech od 24. května

HRAJÍ ANDRŮŠ SKOUP, PETRA ŠPILKOVÁ, JULIAUSCH MASTENHOFER, MISTRA VIMŮROVÁ | SCÉNÁŘ PETRA SOUKUPOVÉ | REŽIE (VÝROBA) TOMÁŠ BALDŘICH | PRODUKTOR MILOŠ SOUKOPCE | HLAVNÍ VĚSTĚLKA (SCÉNÁŘ) DAVID DUBENČEK | KOSTYMY MAREK KUBIŠKA | MASKY JANA BILKOVÁ
ZVUK AŘI GRIF FRONTIERA.SZ | SÍŤA TOMÁŠ VÍŠŤA | KAMERA MICHAL NABRÁLA, AKA | REŽIE ARJUN SHID | KOPRODUKCE LINE ART TV PROJEKT, ČESKÁ TELEVIZE (P) A (P) PRODUKCE STŘIŽNÉ FONDY (NABÝTÍ) PŘE
www.nakratko.eu

www.nakratko.eu

Na krátko

Na krátko je příběh o dětech, které předčasně dospívají, protože už tu nejsou celé rodiny, aby je chránily před tím, jaký svět skutečně je. A které svoji zkoušku z dospělosti musejí skládat předčasně. A o dospělých, kteří nevědí, jak jim pomoci. Jak by mohli, když nedokážou pomoci ani sobě.

Na krátko je drama o chlapci Jakobovi, který zjistí, že celý jeho dosavadní život byla lež. A jemuž nezbude, než okamžitě dospět a se ztrátou iluzí se vyrovnat, anebo... skončit špatně. Pomocť mu nemůže nikdo. Ani matka, protože to ona mu lhala a tu pohádku o tatínkovi, který se mu nemůže věnovat, protože brázdí moře na zaoceánské lodi, si vymyslela. Ani otec, který na něj ve skutečnosti celý život kašlal a teď se chce starat, ale jen proto, že o něj jeho "opravdový" syn z manželství nestojí. A ať je jaký chce, kapitán tedy rozhodně není. Ani sestra Pavlína, která je ve svých šestnácti též na prahu zjištění, že život je úplně jiný, než si ho představovala, a které to srdce zlomí úplně stejně.

Autorkou scénáře je oceňovaná spisovatelka Petra Soukupová a pro talentovaného režiséra Jakuba Šmída to je po snímku *Laputa* druhý celovečerní film. Jeho krátký film *Neplavci* získal v roce 2011 Českého lva - Cenu Magnesia pro nejlepší studentský film a byl vybrán francouzskou L'Académie des César mezi sedm nejlepšími krátkými filmy.

Režie: Jakub Šmíd
Scénář: Petra Soukupová
Produkce: Viktor Schwarcz (Cineart TV Prague)
Koprodukce: Česká televize – kreativní producent Tomáš Baldýnský,
Up&Up production
Kamera: Vidu Gunaratna
Střih: Tomáš Vrána
Hudba: Květy
Architekt: David Dubenský
Zvuk: Jiří Gráf
Kostýmy: Marie Mukařovská
Vedoucí produkce: Kristýna Drozdová
Hrají: Jindřich Skokan, Julia Issa, Petra Špalková,
Marta Vančurová, Martin Finger
Distribuce: CinemArt
Premiéra: 24. 5. 2018

Projekt podpořil Státní fond kinematografie

PR / tiskový servis: Helena Hejčová, 606 464 035, hejcova@atlas.cz

PR CinemArt: Petr Slavík, 604 419 042, petr.slavik@cinemart.cz

O TVŮRČÍCH

JAKUB ŠMÍD (REŽIE)

Jakub Šmíd (nar. 1984) po studiích činoherního herectví na Janáčkově Akademii múzických umění a angažmá v Divadle Husa na provázku vystudoval pod vedením Věry Chytilové a Bohdana Slámy filmovou režii na FAMU.

Jeho bakalářský film *Neplavci* získal cenu Český lev Cena Magnesia pro nejlepší studentský film roku. *Neplavci* se zúčastnili mezinárodních filmových festivalů včetně prestižního London BFI. Film byl vybrán francouzskou L'Académie des César mezi sedm nejlepších krátkých filmů roku 2011.

Jeho magisterský film *Amanitas* byl na cenu Český lev pro nejlepší studentský film nominován a získal na festivalu Famufest cenu pro nejlepší kameru, režii a cenu diváků.

Jakub Šmíd debutoval filmem *Laputa* v roce 2015 a Tereza Voříšková za něj byla nominována na Českého lva za hlavní ženský herecký výkon.

Vedle filmové a televizní tvorby se režisér věnuje i divadlu a od sezony 2018/19 je uměleckým šéfem pražského divadla D21, v němž uvedl v lednu 2018 svou adaptaci Goethova *Utrpení mladého Werthera*.

Filmografie:

Na krátko (2018)

Laputa (2015)

Amanitas (2015) krátkometrážní

Neplavci (2011) krátkometrážní

Jakub Šmíd - rozhovor

Váš celovečerní debut *Laputa* byl víceméně výpovědí o jedné, vám věkově blízké, generaci, zatímco hrdinové vašeho nového filmu jsou generačně rozvrstveni: kluk na prahu puberty, teenagerka, rodiče čtyřicátníci, babička... Čím vás zaujal scénář Petry Soukupové?

Prozaickou tvorbu Petry Soukupové jsem sledoval od jejích začátků a dlouho bylo mým snem natočit film podle její předlohy. Obzvláště *Zmizet* mi utkvělo v paměti pro svou syrovou a zároveň křehkou atmosféru. V mé tvorbě bylo myslím na čase posunout se k dospělejším tématům, i když paradoxně *Na krátko* je vyprávěno z pohledu jedenáctiletého kluka.

Vždy jsem obdivoval Petřinu práci s dialogy, které jsou velmi strohé, jazykově prosté a přesto výjimečně úderné. Jednotlivé situace vypráví bez sentimentu a umí skvěle vystavět konflikt, v němž se nejednou skrývá i tragikomický rozměr. Autorce nejde ani tak o vnější dějové zvraty (ač těch je ve filmu víc než dost, přeci jen náš hlavní dětský hrdina bere život do vlastních rukou), ale o drama odehrávající se uvnitř postav. *Na krátko* je příběh o rodině, v níž všichni chybují. I když často nezáměrně. Při pohledu z vnějšku chybuje nejvíc problémový Jakub, ale vinu na tom nesou především jeho rodiče.

Petra Soukupová je už dnes úspěšná spisovatelka, byla přístupná nějakým diskusím nad scénářem?

Na počátku naší spolupráce stál Petřin hotový scénář, s nímž absolvovala pražskou FAMU. Ten scénář byl v hrubých obrysech totožný s povídkou *Na krátko*. Během následujících dvou let Petra několikrát scénář společně s dramaturgem Tomášem Baldýnským upravila tak, abychom se ve filmu soustředili především na postavu jedenáctiletého Jakuba. Zatímco próza víceméně spravedlivě dělila svůj prostor mezi všechny členy rodiny, film sleduje děj především z Jakubova úhlu pohledu. Myslím, že naše spolupráce byla harmonická, Petra respektovala potřebu redukce příběhu a dialogů a nutnost přenesení některých scén z interiérů do exteriérů a s trpělivostí krok po kroku adaptovala svou vlastní předlohu.

Ústřední postavou filmu je jedenáctiletý Jakub. Jak těžké pro vás bylo hledání jeho hereckého představitele (a co vás nakonec vedlo k volbě Jindřicha Skokana) a posléze jeho režijní vedení. Podobně u neherečky Julie Issa v roli Jakobovy sestry.

Během rozsáhlého castingu dětských rolí (ve filmu hraje podstatnou roli i několik Jakobových stejně starých spolužáků) jsme se Zuzanou Povýšilovou, která měla casting na starost, krom obvyčejných konkurzů absolvovali návštěvy nejrůznějších dramatických kroužků a dětských vystoupení, až jsme se jednou ocitli na vystoupení Dismanova rozhlasového dětského souboru v divadle Minor. Stran hlavního dění tam stál na jevišti Jindra se smutnými očima a já si řekl, že to je člověk, kterého si dovedu představit v roli Jakuba. Doufal jsem, že se divák s tímto klukem se "starou duší" bude schopen identifikovat i přes všechny špatné věci, které mu scénář předepisuje ve filmu dělat.

S dětmi a neherci obecně je třeba pracovat více intuitivně. Není možné je zatěžovat složitou psychologií postav a okolností, ale vycházet z jejich přirozenosti. Přesto jsem s Jindrou i Julií intenzivně pracoval ještě před začátkem samotného natáčení, abych dosáhl co možná největší autenticity v dialogích. Nechtěl jsem totiž jazyk autorky příliš přizpůsobovat hercům.

Jindra má můj hluboký obdiv, protože zvládl fyzický i psychický nápor celého natáčení bravurně. Strávil s námi všechny natáčecí dny a nikdy si neposteskl nebo nezazlobil. Byl to profík a parťák, na kterého se dalo kdykoli spolehnout, ať už byl velký mráz anebo ostatní padali únavou.

Příběhů o nefunkčních, rozbitých rodinách známe spousty jak z literatury, tak i filmu – a hlavně z reality. Už to vnímáme jako běžnou normu, ale při sledování Jakobova trápení si musíme znovu naléhavě uvědomit sobeckost a zbabělost dospělého světa ničících dětské duše. Je hlavní ambicí filmu tohle lidem připomenout?

Chci konfrontovat diváka prostřednictvím filmu se svými emocemi a viděním světa. Nesnažil jsem se ale vynášet obecné soudy o stavu společnosti či úrovni mezilidských vztahů. Na to je náš film příliš konkrétní. Divák může sledovat cizí omyly a to, jak spolu konkrétní postavy nesnadně komunikují. A je jen na něm, jak svou diváckou zkušenost přetaví do vlastního života. Nebudu však popírat, že dnešní společnost vnímám spíše skepticky. Vše stojí a padá na výchově dětí. Lhostejní rodiče vychovávají lhostejnou budoucí generaci, která se nechá slepě ovládat v naivním zdání svobody. Apatie nás dostihla. I o tom je *Na krátko*.

Díky postavě matky v podání Petry Špalkové se může zdát, že lásku a soucit zastupuje ženský element, ale i ona nese díl viny na Jakobově dramatu ...

Podobně babička Marty Vančurové není zrovna prototypem vřelé a milující příslušnice rodiny. Nevidí Petra Soukupová svět dospělých moc temně?

Na Petřině tvorbě se mi líbí její zdravá skepse. A to, že žádné z postav nestraní. Mistrně míchá krutost a křehkost mezilidských vztahů. Postavy matky i babičky opakují zavedený model špatné komunikace, kdy se o problémech nemluví nebo se o nich mlží. Lež stíhá lež, a i když na počátku stála snaha ochránit dítě milosrdnou lží, na konci je z toho zmatek v hlavě dítěte, které se brání, jak jen umí, a kope kolem sebe. Určitá naděje, ale na konci filmu existuje. Postavy si projdou těžkou zkouškou a snad se budou v budoucnu chovat poučeněji a lépe. Snad už nebudou takoví sobci jako na počátku příběhu.

Chladný zimní čas, v němž se příběh odehrává, souzní s šedivostí životů jednotlivých postav i jejich duševním naladěním. Z obrazů zasněžené krajiny přímo mrazí a je znát, že to nebyla žádná kaširovaná zima. To jste si štáb, kameraman i herci museli – zejména ve scénách u řeky a na řece – užít drsné chvíle... Byla zima součástí příběhu?

Zimní čas předepisovala už kniha a my měli velké štěstí, že jsme točili v době, kdy napadl sníh. Všechna ta rozbředlá kaše, ranní inverze a šed' panelákového sídliště dotvářela atmosféru snímku. Natáčení v takových podmínkách není nejpohodlnější, ale skvěle pomáhá vytvořit atmosféru pro herce, kteří jsou v takových podmínkách schopni velké autenticity. To bylo podstatné hlavně při natáčení s naším dětským hrdinou. Společně s kameramanem Vidu Gunaratnou jsme zvolili k snímání ruční kameru, abychom co možná nejméně upozorňovali na formální stránku snímku. Nešlo nám o efektní obrazy, ale o disharmonickou zprávu o jedné nefunkční rodině. V knize ani ve scénáři nebylo vytyčeno konkrétní místo děje a já jsem nechtěl, aby šlo o jedno konkrétní město. Proto prostor našeho filmu vznikl kombinací měst Děčína, Ústí nad Labem, Neratovic a Kralup nad Vltavou. Všechna ta místa ale spojuje určitá vykořeněnost a diskontinuita. Paneláky jsou na sebe nalepeny bez nějakého vnějšího řádu, estetika veřejného prostoru je nulová a mezitím tím vším žijí naše postavy, které se každodenně snaží nalézt své štěstí.

PETRA SOUKUPOVÁ (SCÉNÁŘ)

Narozena 25. 7. 1982

Studium:

2001-2002 Filozofická fakulta Masarykovy univerzity, obor historie, český jazyk a literatura

2002-2005 Filozofická fakulta Karlovy univerzity, obor český jazyk a literatura

2003-2006 Bakalářské studium FAMU, obor scenáristika a dramaturgie

2006-2009 Magisterské studium FAMU, obor scenáristika a dramaturgie

Scenáristické a literární projekty (výběr):

2007 - Vydání románu *K moři* (nakladatelství Host Brno)

2007 - 1. místo ve scénáristické soutěži Studia Barrandov & RWE za scénář *K moři*

2008 - Spolupráce na seriálu *Ulice* pro TV Nova

2008 - Nominace knihy *K moři* na výroční knižní cenu Magnesia Litera

2008 - Nominace knihy *K moři* na Cenu Josefa Škvoreckého
2008 - 2010 scenáristická spolupráce na původním sitcomu *Comeback* pro TV Nova
2008 - Ortenova cena za román *K moři*
2009 - 3. místo v soutěži Sazky za nerealizované scénáře za scénář *Na krátko*
2009 - Vydání knihy *Zmizet*
2009 - Užší nominace knihy *Zmizet* na Cenu Josefa Škvoreckého
2010 - *Zmizet* se stává Knihou roku 2010 v soutěži Magnesia Litera
Od 2011 - Dramaturgická práce na seriálu *Ulice* pro TV Nova
2011- Vydání knihy *Marta v roce vetřelce*
2012 - Vydání knihy *K moři* ve Slovinsku
2012 - Vydání knihy *Zmizet* v Polsku (semifinále literární soutěže Angelus)
2013- Scenáristická spolupráce na seriálu TV Nova *Gympl*
2013 - Vydání knihy *Zmizet* v Itálii
2014 - Vydání knihy *Zmizet* v Bulharsku
2014 - Vydání první knihy pro děti *Bertík a čmuchadlo*
2015 - Vydání knihy *Pod sněhem*
2016 - Scenáristická spolupráce na seriálu *Kosmo*
2017 - Vydání knihy *Nejlepší pro všechny* - nominace na cenu Magnesia Litera
2017 - Vydání knihy pro děti *Kdo zabil Snížka* - nominace na cenu Magnesia Litera

Scenáristická explikace

Jakub žije s mámou a se ségrou. Někdy přijíždí babička. Jediný, koho nemá, je táta. Ale kdyby ho měl, bylo by opravdu všechno lepší? Může reálný člověk vůbec splnit Jakubova očekávání, naplnit jeho představu o opravdovém tátovi? Někdy si představujeme a přejeme něco tak moc, že realita nás nutně musí zklamat. A tím, že tohle pochopíme, možná končí dětství.

Petra Soukupová – rozhovor

Ve svých knihách pro dospělé někdy používáte dětský pohled - i příběh filmu *Na krátko* vlastně vnímáme očima malého hrdiny? Proč volíte tenhle princip dětské perspektivy?

Protože mě dětský pohled hodně baví. Líbí se mi, že děti vidí dospělý svět s nějakým omezením, protože prostě ještě všemu nemůžou rozumět a vlastně je to třeba ani nezajímá.

Ve svých knížkách, a potažmo i v tomto scénáři, nelíčíte děti jako naivní šťastné bytosti, které nevnímají problémy kolem sebe. Jako byste chtěla dospělým stále připomínat, že dětské hlavy mohou tížit starosti mnohem větší a závažnější, než jsme si ochotni a schopni připustit....

To není otázka...ale ano, je to tak.

Váš scénář vypovídá o špatné komunikaci v rodině - mezi matkou a dětmi, dětmi navzájem, ale i rodinou a babičkou. Je to důsledek atmosféry dnešní chaotické doby, citové vyprahlosti, sociálního prostředí, v němž rodina existuje...

Já si nemyslím, že by to byl důsledek nějaké doby, spíš je to důsledek špatné komunikace v rodinách. Ale já si vlastně myslím, že i když se každý snaží být co nejlepší, stejně to nemůže nikdy stačit. Že i když se snaží tomu druhému porozumět, tak to prostě stejně někdy nevyhází.

Když píšete scénář, představujete si, jak by měli vaši hrdinové vypadat? Měla jste tendenci mluvit režisérovi do obsazení?

Představuju, ale přesto jsem do obsazení nijak nekecala. Třeba Jakuba jsem psala v knize jako zrzavého chlapce, dokonce se ten scénář kdysi jmenoval *Plamen a Vrána* (tak se jmenuje otec).

Jako spisovatelka pouštíte do světa hotové dílo podle svých představ, jako scenáristka dáváte všanc vlastně polotovar, jehož konečnou podobu nemůžete ze samého principu filmové tvorby ovlivnit. Netrpí tím vaše tvůrčí ambice?

Ne, netrpí, právě proto, že už jsem to napsala jako knihu. A navíc jsem s tím, že je scénář jen příprava k něčemu, co mě přesahuje, srozuměná, takže do toho navíc žádné autorské ambice nekládám.

Přivádíte na scénu postavu babičky, která není z těch dobrotivých chápatých bytostí, jak babičky bývají obvykle líčeny. Zatímco jednání dětských hrdinů má zřejmou motivaci, nad babiččinými postoji tápeme... Proč neumí své nejbližší pochopit?

To je otázka, kdo umí své nejbližší pochopit. Babička v mém příběhu třeba zažila taky těžké časy, které ji prostě zatvrdily. Třeba si myslí, že jedině tvrdost, jedině to, když nebudete slabý, vás může zachránit, že jedině tak jde ten život přežít. A třeba má svým způsobem, ve svém světě pravdu. V mých příbězích je málokdo jenom zlý. Snažím se pochopit všechny. Obvykle to všichni myslí dobře.

VIKTOR SCHWARCZ (PRODUCENT) - Cineart TV Prague

Cineart TV Prague je soukromá česká firma specializující se na produkci hraných filmů. Byla založena v roce 1991.

Producent Viktor Schwarcz pracoval v různých produkčních funkcích ve Filmovém studiu Barrandov více než 20 let. Spolupracoval na více než 90 hraných filmech, seriálech a zahraničních zakázek. Jako vedoucí produkce zde dokončil 15 celovečerních filmů a 2 seriály.

Jako producent realizoval ve své společnosti Cineart TV Prague filmy:

Pastí, pastí, pastičky (1998 - rež. V. Chytilová)

Zpráva o putování studentů Petra a Jakuba (2000 – rež. D. Vihanová)

Vyhnání z ráje (2001 - rež. V. Chytilová)

Divoké včely (2001 - rež. B. Sláma) – debut

Vaterland-lovecký deník (2003 – rež. D. Jařab) – debut

Pusinky (2006 - rež. K. Babinská) – debut

Lištičky (2009 - rež. M. Fornay) – debut

Stínu neutečeš (2009 - rež. L. Kny) – debut

Zemský ráj to napohled (2009 - rež. I. Pavlásková).

HLAVA - RUCE - SRDCE (2010 – režie David Jařab)

Poupatá (2011 – rež. Z. Jiráský) – debut – Český lev za nejlepší film

Můj pes Killer (2013 – režie M. Fornay)

Rozkoš (2013 – rež. J. Rudolfová)

Fotograf (2015 – rež. I. Pavlásková)

Laputa (2016 – rež. J. Šmíd) – debut

Zloději zelených koní (2016 – rež. D. Włodarczyk)

Nechte zpívat Mišíka (2017 – rež. Jitka Němcová)

TOMÁŠ BALDÝNSKÝ (KREATIVNÍ PRODUCENT, DRAMATURG)

Filmový kritik, dramaturg, publicista, scenárista, televizní producent. Už během studii na fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy pravidelně publikoval filmové recenze v celostátních periodikách (Reflex, Lidové noviny) a později ve své novinářské kariéře pokračoval jako filmový redaktor týdeníku Reflex a později zakladatel a šéfredaktor odborného filmového magazínu Premiere. Je autorem tisíců recenzí a kritických článků. V letech 2005 – 2007 byl členem Rady Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie a v roce 2007 působil jako předseda Rady. Po vypršení mandátu se začal věnovat práci televizního scenáristy a producenta, byl tvůrcem a hlavním autorem

úspěšného seriálu *Comeback*. V roce 2012 založil Filmové centrum České televize a stal se jeho kreativním producentem.

Tomáš Baldýnský (rozhovor)

V čem je podle vás hlavní síla textu spisovatelky Petry Soukupové *Na krátko* v rámci žánru "rodinných vztahů"?

Hlavně v psychologické přesnosti jejích postav, není na nich nic vymyšleného, stylizovaného anebo autorsky překrouceného, její hrdinové žijí - ve skutečném světě - a dělají, co mohou. A samozřejmě nic nezmůžou, protože tak už to v jejím, ale samozřejmě i tom našem světě chodí.

Jak vypadala vaše spolupráce coby zkušeného televizního autora a dramaturga s renomovanou spisovatelkou na jejím prvním celovečerním scénáři?

Není to první scénář, na kterém spolu děláme - jen je první natočený, takže by člověk řekl, že s tou spoluprací to už bude jednoduché a zavedené. Ale není a asi nikdy nebude. Petra píše, já jí pomáhal vymýšlet řešení a vývoj příběhu tak, aby byl co nejpřehlednější, ona má pocit, že jí málo chválím, mě se dotýká, že do toho tahá emoce... pak se dohadáme a ono to najednou je.

Na půdorysu rodinného mikrosvěta se odráží ve filmu *Na krátko* i nepřilíš utěšený stav dost velké části naší společnosti. Chtějí ale vůbec diváci vidět ve filmu realitu takovou, jaká je?

Jistě. Bystrý člověk chápe, že vymyšlené a stylizované světy amerických filmů mu sice pomohou na okamžik zapomenout na svoji životní tíseň, ale v životě mu k ničemu nebudou. A že vidět film takto pravdivý a autentický mu naopak pomůže, až mu třeba jednou bude tak úzko, jako je Petřiným hrdinům. Copak byste nechtěli vědět, co dělat, kdybyste najednou začala ztrácet to, co je vám nejdražší?

O HERCÍCH

PETRA ŠPALKOVÁ (MATKA)

(Narozena 1975). Začínala v divadle v letech 1980-88 s bratrem Jakubem v Dětském studiu brněnského Divadla na Provázku. V druhé polovině 90. let byla členkou divadelního spolku Kašpar, hostovala v Divadle v Dlouhé, byla členkou souboru Divadla Na zábradlí. V letech 2004-14 byla členkou činohry Národního divadla.

Filmografie (výběr): *Na krátko* (2018), *Pepa* (2018), *Bába z ledu* (2017 – Český lev za nejlepší ženský herecký výkon ve vedlejší roli), *Instalatér z Tuchlovic* (2016), *Pustina* (TV seriál – 2016), *Americké dopisy* (TV-2015),

Jako nikdy (2013 – Cena české filmové kritiky za nejlepší herecký výkon), *Terapie* (TV seriál – 2013), *Václav* (2007), *Marta* (2006), *Vřesový trůn* (TV – 2006), *Sluneční stát* (2005), *Smradi* (2002), *Babí léto* (2001).

Petra Špalková (rozhovor)

Když jste si přečetla scénář Petry Soukupové, měla jste nutkání něco na své postavě měnit? Dostala jste k tomu od režiséra prostor?

Já jsem ještě před scénářem četla celou knihu *Zmizet*, u které jsem plakala, přišla mi silná a lidská zároveň. A pak jsem přemýšlela, jak si scénář poradí s tím Petřiným stylem psaní... protože ona je skvělá v tom, jak jednu situaci nahlédnete z vnitřního světa každé z postav. Bylo mi jasné, že ten scénář bude jiný než ta povídka, přizpůsobený filmovému jazyku. Líbil se mi dost a ještě navíc jsme měli čtenou zkoušku nejen s Jakubem Šmídem, ale i s autorkou a dramaturgem, vedli jsme nad scénářem otevřený rozhovor, mohli se ptát i měnit, když jsme se shodli, že je tam možné vylepšení situace, dialogu. Já jsem kupříkladu měla předepsáno víc fyzických útoků směrem k svému synovi a prosila jsem, ať se to redukuje, ať působím ve výsledku jako zoufalá, ale ne zlá nebo agresivní.

S jakými pocity jste přistupovala ke své postavě matky? Vyčítala jste jí třeba, že při všech svých starostech a bolestech nemá víc empatie pro bolítky svých dětí – možná z pohledu dospělého nicotných, ale viděno jejich očima velkých?

Vlastně se dá lehce zjednodušeně říct, že k postavě přistupuji buď empaticky, nebo ironicky. A tady té ironie bylo dost málo, nevyčítala jsem jí vůbec nic, považuji ji za statečného člověka, sevřeného okolnostmi do koloběhu všedních dní, bez větší naděje na změnu a stabilitu jejího života. A navíc se s ní setkáváme ve chvíli, kdy ta dlouhodobá lež, která původně měla chránit ji a především její děti, se proti ní obrátí a vše v prudkém sledu selhává na takovém množství úrovni, že je s podivem, že dokáže každé ráno vstát a pokračovat. V takovém válečném stavu života zřejmě ten, kdo má největší míru zodpovědnosti a nějakým způsobem musí fungovat, starat se, řešit spory dětí, snášet tlak od matky, která často vyčítá jen pohledem či pouhou přítomností, nemá vnitřní prostor pro ten druh empatie, kterou by to dítě v danou chvíli potřebovalo.

Vaše hrdinka je napovrch drsná ženská, co nedává své city příliš najevo, i když své děti opravdově miluje. Není něco špatně, když nedokážeme dostatečně jasně sdělit svým nejbližším své pocity?

Vzhledem k tomu, že film nabízí jedinečnou možnost nahlídnout i na její vztah s vlastní matkou (a jistě není náhoda, že o jejím otci nepadne ani zmínka), můžeme jaksí tušit, přestože to není nějakým velkým tématem toho filmu, že ona sama měla studený odchov anebo se sobě velmi odcizily, chovají se k sobě odtažitě, nezasmějí se, je tam cítit velké napětí. A myslím, že se to jednoduše šíří těmi rodiči pak dál na děti, je velmi nesnadné změnit vzorec chování, který si člověk nese ze své rodiny, když jaksí není připraven na to, že život je i svoboda a radost.

Mám velké štěstí, že mě mé povolání učí sdělovat a se sdělovat, což si pak přitáhnu i do života. Má se mluvit. Je mi dobře, tohle mi vadí, ne, toto mě vždy vystresuje.... Každý pocit je pravda (té chvíle, toho jedinice), jaksí sobecká pravda (referuji o tom, jak to mám Já) - ale pokud fungujete s lidmi dlouhodobě, je zřejmě nutné popřát sluchu těmto pocitům, náladám, starostem, vnitřním naladěním, a naučit se znát druhého a být ohleduplný k jeho založení a potřebám. Prostě si promluvit.

Jak se vám coby zkušené profesionální herečce pracuje před kamerou s dětskými či teenagerovskými neherci? Jací „kolegové“ byli Jindřich a Julii?

Měla jsem to štěstí, že jsem začala hrát jako velmi malé dítě, takže já se na ně nedívám jako na neherce. Je mi jasné, že asi chybí nějaká profesní zkušenost, ale to je přeci na tom to občerstvující. Stojí před vámi kompletní bytost a na mně (jako na tě větší, starší, zkušenější) je to, abych je podpořila, nezablokovala, poradila, když cítím, že vím, co teď prospěje, navíc hrají mé děti, takže ve chvíli, kdy se potkáme, je podstatnější, aby měly důvěru, že to dáme. S Jindrou Skokanem navíc bylo nejtípknější, že kdykoliv jsem byla "zlá" (řev, facka), tak on dostal během ostré záchvat smíchu... asi jsem mu připadala ve svém hněvu srandovní. Pak jsem se rozesmála i já a bylo po tragédii z paneláku. A Julie mi připadala odvážná, zajímavá, komunikativní, chytrá. Hezky mi s nimi bylo.

Naopak Marta Vančurová, která ztvárňuje postavu vaší matky, je už hereckou legendou. Setkaly jste se někdy dřív před kamerou? Jak se vám spolu točilo?

My jsme se setkaly pracovně poprvé, ale známe se dlouho. Kromě toho, že nás tiše spojila postava Ondiny (v podstatě Malé mořské víly), kterou jsme obě jaksí slavně hrály, pojí nás voda i jiným způsobem. Ale to je tajemství a už hybaj do kina!

MARTIN FINGER (OTEC)

(Narozen 1970). Už za studií na šumperském gymnáziu se věnoval autorskému divadlu, je absolventem pražské DAMU. V letech 1997-2004 působil v Činoherním studiu Ústí nad Labem. V letech 2003-11 patřil k významným hercům Pražského komorního divadla (Divadlo Komedie). Hostoval na pražských scénách: Divadlo Na zábradlí, Dejvické divadlo, Činoherní klub aj. Širokou popularitu mu přineslo účinková v denním seriálu TV Nova *Ulice* v roli vyléčeného alkoholika Evžena Šmída.

Filmografie (výběr): *Na krátko* (2018), *Metanol* (TV – 2018), *Toman* (2018), *Zahradnictví* (2017), *Bohéma* (TV seriál – 2017), *Spravedlnost* (TV seriál – 2017), *Rudý kapitán* (2016), *Pět mrtvých psů* (TV seriál – 2016), *Krásno* (2014 – Cena české filmové kritiky za nejlepší mužský herecký výkon), *Odpad město smrt* (2012), *Rodina je základ státu* (2011), *Hlava-ruce-srdce* (2010), *Pouta* (2009)

Martin Finger (rozhovor)

Jak vnímáte svého hrdinu – otce? Je to jen pijácký hrubián a primitiv, nebo v něm dřímá jiskřička citu a svou snahu navázat se synem aspoň nějaký kontakt myslí upřímně?

Každé jednoslovné pojmenování vždy nějak pokulhává, život je komplikovanější. Hrubíán a primitiv navenek může být uvnitř citlivý a distingovaný. Kým skutečně jsme a co jsou naše životní role a masky? Pravdou je, že pro tuto roli pro mě nebyl předobrazem žádný velký myslitel. Já jsem postavu otce cítil jako člověka, který to myslí upřímně, ale neví jak na to. Žije dlouho sám, nemusí brát ohledy na nikoho, neví, co je to zodpovědnost za druhého, natož pak, co je to starost o dítě.

Na diváka z plátna zavane zejména v exteriérových scénách u řeky a na lodi krutý mráz. To asi bylo dost náročné natáčení...

To k natáčení patří. Skoro vždy se můžete spolehnout na to, že zažijete něco extrémního. V plavkách při venkovních pěti stupních v ledové vodě předstíráte, že je krásný letní den. Anebo navlečený do kožichu v pětatřiceti stupňových vedrech se projíždíte na sáňkách na umělém sněhu a hrajete si na polárníka. Mně zimu při natáčení scén na Labi přebil zážitek, že jsem se mohl chopit kormidla opravdové, ne zrovna malé lodi, a zkusit si něco, co bych asi neměl šanci zažít, kdybych nebyl herec.

Vaším protihráčem ve většině zásadních scén je malý Jindřich Skokan v roli vašeho syna. Máte filmové zkušenosti s hraním s dětmi, a jak se vám spolupracovalo s Jindrou?

Zkušeností s dětskými herci už mám docela hodně. Jindra měl těžký úkol v tom, že veškeré jeho scény byly vypjaté, neveselé. Ta komplikovanost jeho hrdiny z něj vyzařuje už na první pohled. Myslím, že si ho Kuba Šmíd vybral výstižně a Jindra se s tím, alespoň co jsem mohl vidět při natáčení, popasoval dobře.

Příběh scenáristky Petry Soukupové připomíná dospělým, jak velké trápení mohou zažívat jejich děti (a na němž nesou rodiče často vinu), a jak dospělí – ať záměrně či z pohodlnosti - toto dětské zoufalství bagatelizují. V dnešní době, kdy se rozpadá polovina všech rodin, je to dost zásadní problém... Lidi jako váš hrdina si s tím asi hlavu nelámou, co?

Jak už jsem říkal, moc přemýšlivý tenhle chlapík opravdu nebude.

Postava otce z dramatu *Na krátko* je další z řady vašich víceméně záporných či outsiderovských postav (tou divácky nejznámější je vyléčený alkoholik Šmíd z televizního seriálu *Ulice*). Baví vás hrát podobné typky?

Baví. Hraju si s tím, doluji ze sebe temnější polohy, které jinak zůstávají někde

hluboko ve mně. Ale takhle beztravně a nezávazně si zazlobit, je někdy dobrý relax. Někdy to však i bolí, protože náhled do těchto komnat lidské duše bývá i docela hrůzný.

Natočil jste spoustu filmů a seriálů s různými režiséry. Překvapil vás v něčem svým přístupem mladý Jakub Šmíd, jehož *Na krátko* je druhým celovečerním filmem v kariéře?

Byla výhoda, že se s Jakubem znám z dob, kdy ještě studoval FAMU a dvakrát mě obsadil do svých školních projektů. Vlastně to byl jeden z rozhodujících faktorů, proč jsem řekl na jeho nabídku ano. Povýšit naši spolupráci z jeho školních let na natáčení celovečerního filmu bylo lákavé. Dalo se předpokládat, že budu schopen rychleji před kamerou předvést to, co si on představuje. Snad se tak ve výsledku stalo.

MARTA VANČUROVÁ (BABIČKA)

(Narozena 1948). Významná česká divadelní a filmová herečka. Absolventka pražské DAMU (1968-72). Velkou část své divadelní kariéry spojila od roku 1972 s pražským Realistickým divadlem (dnes Švandovo), počátkem 90. let se stala členkou Divadla na Vinohradech. Ve filmu začala účinkovat už jako studentka a během téměř půlstoleté filmové kariéry natočila pět televizních seriálů a přes osmdesát filmů pro kina i televizi.

Filmografie (výběr):

Na krátko (2018), *Poslední cyklista* (TV-2014), *Muži v říji* (2009), *Náves* (TV seriál – 2006), *Bolero* (2004), *Zlatá brána* (TV – 2004), *Útěky* (TV – 2003), *Ex offo* (TV – 1998), *Pozvání na večeři* (TV – 1993), *Někdo zvoní* (TV – 1991), *Jen o rodinných záležitostech* (1990), *Mág* (1997), *Smrt krásných smců* (1986), *Těžká hodina* (TV – 1986), *Synové a dcery Jakuba skláře* (TV seriál – 1985), *Cesta kolem mé hlavy* (1984), *Stín kapradiny* (1984), *Putování Jana Ámose* (1983), *Milostný poločas* (TV – 1982), *Sluníčko na houpačce* (TV – 1981), *Stíny horkého léta* (1977), *Den pro mou lásku* (1976), *Jáchyme, hoď ho do stroje* (1974), *Milenci v roce jedna* (1973), *Jana Eyrová* (TV seriál – 1972)

Marta Vančurová (rozhovor)

Jak se vám líbil scénář filmu a jak vzpomínáte na jeho natáčení?

Ten scénář se mi líbil, napadala mě spousta témat, kterých se dotýká. Nebyl prvoplánový ani dialogy, to není běžné. Pak přišlo natáčení, skuteční partneři se svými představami, okolnosti, které je třeba akceptovat, a já se jen snažila svoji představu obhájit. Je jedno, jestli jsem při tom byla šťastná, nebo ne. Přeju si jen, aby se ten film dotkl diváků tak, jako mě při prvním čtení.

JINDŘICH SKOKAN (JAKUB)

Narozen 2004. Navštěvuje 7. třídu základní školy; má rád divadlo, sport všeho druhu (pravidelně se zúčastní závodů v sokolské všestrannosti), hudbu (začínal na housle, přešel na kontrabas - hraje v hudebním tělese Dismančat - DisCollegium a v Malé hudecké muzice při ZUŠ Klapkova a začíná se učit na ukulele, aby mohl s bratrem hrát u táboráku). Má bratra-dvojče Járu (ten se věnuje mužské gymnastice a hraje na kytaru).

Jindřich Skokan (rozhovor)

Jaké pro tebe bylo samotné natáčení?

Film *Na krátko* je mým prvním filmem. Do té doby jsem s kamerou a filmováním zkušenosti vůbec neměl. Pan režisér Jakub Šmíd si mě vybral při představení Dismanova rozhlasového dětského souboru. Líbilo se mu, jak říkám text chlapce, který byl v koncentračním táboře. Pak mě pozvali na kamerové zkoušky. Z filmování samotného jsem byl nejdřív strašně nervózní. Vůbec jsem nevěděl, co mám čekat, ale jak štáb, tak herci byli naprosto úžasní.

Co pro tebe bylo při natáčení nejhroší?

Nedívat se do kamery. To jsem se musel odnaučit. Kamera pro mě představovala publikum, které při filmování vlastně nemáte. Nakonec jsem se to odnaučil, ale trvalo to. Zatím jsem měl zkušenosti jenom z divadla a to je něco úplně jiného. Publikum reaguje hned, když uděláte chybu na jevišti, nemůžete ji vzít zpátky.

A co tě nejvíc překvapilo?

Určitě mě překvapilo, kolik u filmu pracuje lidí a jak detailně mají rozdělené profese. Třeba jsem netušil, že existuje pozice „ostřič kamery“. To jsem zjistil až při natáčení. Taky jsem byl překvapený, co všechno dělají rekvizitáři. Nám dokonce vařili jídlo, které jsme ve filmu jedli. Nejvíc si pamatuju na lanč. To je ta scéna, kdy mi lanč udělá otec k večeři. V normálním životě jsem lanč jedl jen párkrát, ale tu chuť lanče z téhle filmové scény asi nezapomenu.

Taky mě hodně bavilo točit scény, kde má Jakub psa. Jmenoval se Dingo, ale ve filmu měl jméno Kojot. Tak se občas někdo spletl a stejně mu řekl jeho reálným jménem Dingo. Byl to takový kříženec, moc poslušný. Jedna ze scén, na kterou nejraději vzpomínám je, když jsem vyšel ze svého pokoje a Dingo ke mně přiběhne a já si s ním hraju. Mít psa je vlastně asi jediná věc, kterou Jakubovi z jeho života závidím.

Která scéna mi naopak vůbec nešla, tak to je ta, jak utíkám před svou matkou – Petrou Špalkovou. Dohoní mě na schodech a zfackuje mě. To jsme opakovali tolikrát, že už jsem to přestal počítat. Vlastně nešlo ani o to fackování, ale nějak mi nešel ten útek. Pořád to nebylo ono. Když jsem pak viděl výsledek, jsem rád, že pan režisér byl tak náročný, protože scéna se mi moc líbí a vypadá opravdu dobře.

Jaký jsi měl vztah ke své postavě Jakuba - chápal jsi jeho chování, jeho vzpouru proti matce?

Vžít se do role Jakuba pro mě bylo hodně těžké. Je to kluk, který vyrůstal s tím, že vůbec neví, kdo je jeho táta a kde vlastně je. To si vůbec nedokážu představit. Já mám tátu, mámu a bráchu. Všichni žijeme spolu. Abych pravdu řekl, hodně mi pomohl můj kamarád. Je v podobné situaci jako Jakub. S otcem se nestýká a žije jen s maminkou a sestrou. Já jsem se ho na hodně věcí ptal, třeba, jak vlastně nezájem otce zvládá. Pak jsem si ho v některých scénách, které jsem hrál i představoval. Pro mě to byl jenom film, ale až díky tomuhle filmu jsem si uvědomil, že pro mého kamaráda a nejen pro něj, ale pro spoustu kluků a holek je život bez jednoho z rodičů každodenní realita. Vlastně mi to přijde hodně smutné. Pro Jakuba je nejhorší situace, kdy zjistí, že mu všichni kolem něj lhali. Otec, kterého celý život touží poznat, žije pár domů od něj a za Jakubem přijde, až když ho jeho původní rodina zklame, to je mu Jakub dobrý. Další, kdo Jakuba zklamal, je maminka. Nechápe, proč mu s otcem rovnou neřekla pravdu, to zjištění, že mu nejbližší člověk takhle lhal, je strašné. A sestra? Ta sice s Jakubem občas prohodí pár vět, ale má svých starostí dost a poslední, co by chtěla řešit, jsou Jakubovy pocity. On je vlastně obklopený lidmi, ale přitom je neskutečně sám.

Chtěl by ses herectví jednou věnovat? Co tě baví?

Odmalička chodím do Dismanova rozhlasového dětského souboru, tam hraju různé postavy a vlastně právě „Dismančatům“ vděčím i za tento film, protože pan režisér si mě vybral na jednom z našich představení. Jinak občas hraju dětské role v Národním divadle, to mě hodně baví. Vystupoval jsem například v představení *Pán z Prasečkova* nebo *Strakonický dudák*. Když jsou školní recitační soutěže, tak nechybím ani tam. A taky dost sportuju. Rád chodím cvičit do Sokola. Taky hraju stolní tenis. A vedle sportu je mým zájmem hudba. Hraju na kontrabas. Maminka tancovala v lidovém souboru, tak jsem určitě něco zdědil i po ní. A jestli bych se chtěl věnovat herectví, to teprve uvidíme, ale určitě by mě to lákalo. Mám v plánu někdy jít na zkoušky na DAMU a třeba to vyjde. Ale mezitím mě ještě čeká střední škola.

JULIE ISSA (PAVLÍNA)

(Narozena 1998 v Praze). Její kořeny sahají na Blízký východ do Sýrie. Otec se narodil do arabsko-české rodiny, matka je Polka. Od útlého věku byla podle svých slov „vedena ke schopnosti tolerovat vše, co je mi neznámé a asimilovat do prostředí, která mi byla cizí“. Jako dítě ji fascinovala povolání, která „byla hrdinská a akční - policista, kaskadér, hasič, fotbalista“. Hrála fotbal za Spartu - dívky, dělala gymnastiku, break dance a jezdila na skateboardu. Během docházky na Základní školu Angelovova v Praze - Modřanech se její zájmy začaly ubírat více uměleckým směrem, malovala a začala hrát školní divadlo. Její směřování proto ovlivnila možnost natáčet seriál *Hop nebo Trop 2* po boku její tety Marthy Issové. Nastoupila na Střední umělecko-průmyslovou školu na Žižkově, obor řezbářství, ale zdokonalování jejích výtvarných dovedností nepotlačilo její hereckou touhu.

V současné době Julie studuje prvním rokem na Vyšší odborné škole herecké v pražské Michli a užívá si příležitostí, jako byla titulní role v televizní povídce *Miška je kouzelná* nebo právě celovečerní film *Na krátko*.

Kromě toho se nadále věnuje dalším zájmům, jako jsou hra na bicí, mixování hudby či moderní tanec, občas si ráda zahraje i fotbal. V současné době už jí nezbyvá moc času na práci v dílně a vyřezávání, ale ráda se k tomu vrací vždy, když si potřebuje odpočinout.

Julie Issa (rozhovor)

Měla jste nějakou předchozí hereckou zkušenost? Jak jste se k roli Pavlíny dostala?

Když mi bylo deset, obsadil mě režisér Jiří Chlumský do role šestileté Barunky v seriálu *Hop nebo Trop 2*, kde jsem hrála dceru mé vlastní tety Marthy Issové. Byla jsem velmi malá a drobná, nikdo mi tehdy nehádal víc než šest, takže tomu i rodové podobě a schopnosti se potápět v ledové vodě jsem získala tuto první práci u filmu. Tehdy jsem prožila své první dětské zamilování - k samotnému procesu natáčení, k mnoha členům štábu a hlavně k mému filmovému otci Marku Taclíkovi.

Druhou filmovou příležitost jsem dostala v roce 2015, kdy jsem ztvárnila titulní roli v televizní povídce *Miška je kouzelná* podle scénáře Ireny Obermannové a v režii Petra Zahrádky. Tady jsem si zahrála nepůvabnou, protivnou, žárlivou a zhrzenou pubertáčku, která chystá past na otcovu novou přítelkyni. Nevěřili byste, jak mě ta záporná role bavila! Možná i proto si mě na natáčení všimla castingová režisérka Zuzana Povýšilová, která mě o rok později přizvala k filmu *Na krátko*.

Na casting jsem byla zvaná opakovaně, dvakrát nebo dokonce třikrát. Věděla jsem sice, že režisér Kuba Šmíd přistupuje k filmu velmi poctivě a potřebuje mít jistotu, že si všichni herci spolu „sednou“, ale nedělala jsem si žádné plány. Čekala mě maturita, zkoušky z řezbářství na Střední uměleckoprůmyslové škole a trochu jsem měla strach, jestli bych to s natáčením dokázala skloubit. A když už jsem to pustila z hlavy, zavolali z produkce, kam mi mají poslat scénář.

Jaké zkušenosti jste si z natáčení odnesla?

Poznala jsem skvělé herce při práci a vznikly relace, ze kterých budu čerpat celý svůj život. Ujistila jsem se, že díky herectví mám jedinečnou příležitost žít životy svých postav, ale zároveň můžu být v naprostém psychickém a fyzickém bezpečí, protože každou chvíli a z každé strany mě stráží „strážní andělé“ - filmový štáb. Tímto bych všem jeho členům chtěla moc poděkovat za péči a podporu. Pochopila jsem, že herci musí být mimo jiné trpěliví, protože se na place pořád dlouho čeká, a vynalézaví, aby si to čekání příjemně zpestřili. A pak jsem si odnesla ještě jednu zkušenost, která je obsažená v samotném názvu filmu, ale to bych nechtěla před premiérou prozrazovat.

Jak byste přiblížila svou hrdinku Pavlínu a celou situaci, ve které se ocitla?

Petra Soukupová, autorka scénáře, nazvala kdysi svoji povídku *Na krátko* příběhem *Nikdo mě nemá rád*. Taková je přesně Pavlína. Dospívá a zoufale touží po lásce a pozornosti, nikdo si jí však nevšímá, nebere ji vážně, nikoho vlastně nezajímá. Selhává komunikace v rámci rodiny, nefunguje se spolužáky. A tak dělá zoufalé věci, která mají až tragické důsledky. Nic veselého. Naštěstí mám osobně s dospíváním jiné zkušenosti a příběh hrdinky a její rodiny se stal mým příběhem jen pro potřeby filmu.